

Bayet Zsolt: Leveg? és víz – az árendába

2026 augusztus 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Kemény írás! Ez sok mindent mgmagyaráz...

Van ott egy szó a címben, a „forradalmi” magyar ifjúságnak valószín?leg fogalma sincs, mit jelent, hát kezdjük

ezzel. Árendába adni annyit jelent, hogy valamit haszonbérletbe adni.

Ha ez világos, akkor üssük fel Csokonait (a „forradalmi” magyar ifjúság kedvéért, Csokonai Vitéz Mihály egy magyar költ? volt, a magyar felvilágosodás egyik legnagyobbja, Pet?fi a maga szellemi el?djét tisztelte benne és egy vicces verset is írt róla, ami így kezd?dik:

„Egy kálomista pap s Csokonai
Egymásnak voltak jóbarátai.
Kilódul egyszer Debrecenb?l
S a jóbarát el?tt megáll,
S: ihatnám, pajtás! így kiált föl
Csokonai Vitéz Mihály.”

A kultúrtörténet úgy tartja számon, hogy e nevezetes eset Nagyvázsony református templomában történt.

Ha ez is világos, akkor -mint mondottam- üssük fel Csokonait, t?le is a Zsugori uram cím? költeményét, illetve annak egy rövidke részletét:

„Most is azért sóhajt és dúl-fúl magába,
Mért nem adhatja az áert árendába.
S öszvekalkulálván saját számadását,
Nyögve kárhoztatja szörny? pazérlását.”

A „forradalmi” magyar ifjúság figyelmét szeretném felhívni arra, hogy az „áer” leveg?t jelent, a „pazérlás” pedig nem elütés részemr?l, hanem a pazarlás korabeli alakja.

E kissé hosszúra nyúlt bevezet? után térjünk a lényegre – ezt olvasom a minap:

„Ez elkeserít?: térképre tették, mennyi víz maradt Magyarország alatt, pontosan látszik az összes település tartaléka – most bárki megnézheti, mekkora a csökkenés”

Ez valóban elkeserít?, nyilván tenni kell(ene) valamit. Igen ám, de mit? Hétf?n elsüllyeszteni az uszályokat, aztán kedden kiemelni ?ket nyilván nem végleges megoldás, a fenékküszöb sem, miképpen térdig felt?rt gatyában járkálni az apadó Dunában és err?l ötpercenként fészbukozni szintén nem fogja megoldani a problémát.

De van ezeknél rosszabb, kártékonyabb, gazemberebb „megoldás” is, ami éppen olyan nettó hazugság és szélhámosság, mint a széndioxid-kvótakereskedés. Ez pedig nem más, mint a „vízkredit”.

Miel?tt rátérünk ez utóbbira, érdemes vetni egy pillantást arra a bizonyos széndioxid-kvótakereskedésre. Kíváncsiságból beírtam Mesterséges Intelligencia nagyságos asszonynak, miszerint a széndioxid-kvótakereskedelem nettó szélhámosság. Ezt válaszolta:

„A szén-dioxid-kvótakereskedelem nem nettó szélhámosság, de hosszú éveken át komoly hibák gyengítették, amelyek miatt a nagy vállalatok gyakran olcsón megúszhatják a környezetszennyezést.

Hogyan m?ködik a rendszer?

Fels? határ (Cap): Az Európai Unió meghatározza, hogy az ipar összesen mennyi szén-dioxidot bocsáthat ki.

Csökken? keret: Ez a megengedett össamennyiség évr?l évre kevesebb lesz.

Kereskedés: Aki kevesebbet szennyez, eladhatja a megmaradt kvótáját annak, aki többet bocsát ki.

Valós kritikák és hibák

Ingyen kvóták: A múltban a nagy ipari cégek (például a acél- vagy cementgyárak) hatalmas mennyiség? ingyen kvótát kaptak, hogy ne településenek át az EU-n kívülre.

A szén-dioxid-kvótakereskedelmi rendszert (különösen az uniós EU ETS-t) a környezetvéd?k, a közgazdászok és a piaci szerepl?k részér?l számos egyéb komoly kritika is éri."

Tovább firtattam a dolgot, a nagyságos asszony ezt felelte:

A legf?bb további aggályok és rendszerszint? problémák a következ?k:

1. Karbon-kompenzációs csalások (Carbon Offsets)

Kamuzöld projektek: Sok cég nem a saját kibocsátását csökkenti, hanem unión kívüli (pl. dél-amerikai vagy afrikai) erd?telepítési vagy megújuló energiás projektek finanszírozásával "váltja meg" a b?neit.

Túlzó ígéretek: Oknyomozó riportok többször kimutatták, hogy ezek a civil projektek papíron sokkal több szén-dioxidot „nyelnek el", mint a valóságban, így a megvásárolt kompenzáció gyakran csak PR-fogás.

2. A költségek áthárítása a fogyasztókra

A lakosság fizet: A vállalatok a megdrágult kvóták költségeit (például a villamosenergia-szektorban vagy az üzemanyagoknál) beépítik a végtermékek árába.

Amikor egy gyár szén-dioxidot bocsát ki, a törvények értelmében kvótát kell vásárolnia a piacon. Ez a kvóta egy plusz költség a cégnek, pont olyan, mint a drágább áram, a magasabb munkabér vagy a drágább alapanyag.

A vállalatok ezt a plusz kiadást nem a saját profitjukból fizetik ki, hanem beépítik az önköltségbe, vagyis megemelik a termékeik eladási árát. Így a számlát a folyamat végén a vásárló (a lakosság) egyenlíti ki.

Hogyan m?ködik ez a gyakorlatban? (Példák)

1. Áram- és gázszámlák

A fosszilis energiát (szenet, gázt) használó er?m?veknek minden tonna CO? után kvótát kell venniük.

Ha a kvóta ára magas, az er?m? drágábban tudja csak el?állítani az áramot.

Ezt a magasabb árat az áramszolgáltató fizeti meg az er?m?nek, a szolgáltató pedig átterheli a lakosságra."

Szóval a nagyságos asszony mellébeszél, és igazam van: a széndioxid-kvótakereskedelem egy nettó szélhámosság. A nagy multik bagóért veszik a kvótát, szennyeznek önfeledten, és még át is hárítják a költségeket a fogyasztókra. Stimmel.

És akkor egy barátomtól ezt az üzenetet kaptam:

„«A szén-dioxid kvótakereskedelemnek nevezett tapétaszaggató szélhámosság után bevezetik a vízkredit , (water credits) rendszert.» A fenntartható módon megspórolt vagy megtartott víz után járó «krediteket» a lakosság eladhatja olyan vállalatoknak (pld. digitális adatközpontok) amelyek m?ködésük során vízfogyasztásban «túllépik saját kvótájukat». India két államában mar kísérletként m?ködik a rendszer. Digitális leltár készül a falvak vízkészletéröl és bevezetik a lakosok között kereskedhet? «vízkrediteket». Hivatalos indok a «pazarlas visszaszorítására». Az újkelet? vízkaszinó krupiéja azonban ugyanaz, mint a régebbi áramkaszinóban (értsd áramt?zsde) gázkaszinóban és széndioxid kvótakaszinóban: a multi. Így "monetizálják" a leveg?t, vizet, azaz magát az emberi élet alapfeltételeit."

Ismét a nagyságos asszonyhoz fordultam azzal a kérdéssel, igaz-e, hogy a széndioxid-kvóta mintájára hamarosan bevezetik a vízkvótát is?

Ezt a választ kaptam:

„Nem, a szén-dioxidhoz hasonló, t?zsdei kvótakereskedelmi rendszert nem akarnak bevezetni a lakossági vízre Európában. Az ivóvízhez való hozzáférés az ENSZ és az Európai Unió szabályozása szerint is alapvet? emberi jog, így annak piacosítása vagy spekulatív kereskedelme jogilag és politikailag is kizárt.

A hír vagy félreértésen, vagy a külföldi (f?leg ausztrál és amerikai) agrár-vízpiacok híreinek torzításán alapul.

Mi a valóság? Honnan jön a félreértés?

A pletykák és aggodalmak mögött három valós folyamat áll, amelyeket gyakran összekevernek a szén-dioxid-kvótákkal:

1. Globális vízkereskedelem (Water Trading) – de nem a lakosságnak

2. A világ néhány rendkívül száraz vidékén (például Ausztráliában a Murray-Darling medencében vagy az USA egyes nyugati államaiban) létezik egyfajta vízjog-kereskedelem."

Aha. Szóval a hír igaz, a többi mellébeszélés. És ezt is megtaláltam hozzá:

„Víz Zöld Kreditek: Fenntartható Megoldás a Természetvédelemre

Az indiai kormány Mission LiFE kezdeményezése bevezette a szén-dioxid-kreditek mintájára a Water Green Credits programot , hogy el?mozdítsa a vízmeg?rzést, az es?vízgy?jtést és a hatékony felhasználást . Ez a piacvezérelt mechanizmus célja, hogy kezelje India riasztó talajvíz-csökkenését azáltal, hogy ösztönzi az iparágakat, a gazdálkodókat és a magánszemélyeket a vízfelhasználás optimalizálására és a megtakarítási kreditek kereskedelmére. (...)

A kormány Mission LiFE kezdeményezése egy Víz Zöld Hitelprogramot javasol, amely a szén-dioxid-kibocsátási kredit modellen alapul .

A csökkentett fogyasztásért járó, értékesíthet? kreditek révén ösztönzi a vízmegtakarítást, az es?vízgy?jtést és a szennyvízkezelést .

A hatékony örökbefogadás f?bb követelményei:

Határozza meg az alap vízlábnyomokat .

Mérési és ellen?rzési szabványok meghatározása .

Hozz létre egy piacteret a hitelkereskedelemhez .

Olyan árképzési mechanizmusok létrehozása , amelyek egyensúlyt teremtenek a költségmegtérülés, a méltányosság és a takarékosság között .

A hitelértékelést befolyásolhatják a regionális tényez?k, mint például a csapadékmennyiség, a talajvíz min?sége és a sz?kösség szintje. (...)

A Water Green Credits (víz zöld kreditek) piacalapú megközelítést kínálnak a vízhiány kezelésére , biztosítva a fenntartható vízgazdálkodást a mez?gazdaságban , az iparban és a városi területeken . Sikerük az er?s politikáktól, az érdekelt felek részvételét?l és a technológiai integrációtól függ . Egy jól megvalósított kreditrendszer el?mozdíthatja a fenntartható mez?gazdaságot , biztosíthatja a vízkészleteket , és összehangolhatja a gazdasági növekedést a környezeti felel?sségvállalással."

Forrás: https://universalinstitutions.com/water-green-credits-a-sustainable-solution-for-conservation/

Szóval Indiában már „m?ködik a dolog. Tehát akkor megérkeztünk, már ilyen is van: Az adós 10-26% közötti kamattal kap hitelt a „filantróp civil szervezett?l" arra, hogy ivóvízhez jusson (kútfúrás, vízcsapok telepítése). Ez Indiában kedvez? kamatozásnak számít, mert az uzsorásoktól 125% kamatra kapna hitelt. Érdekes, hogy az indiai állam felel?ssége fel sem merül az ügyben, nemhogy pénzügyi kötelezettségvállalása, így a szegény indiai embernek a „filantropok" és az uzsorások között kell választania, ha nem akar szomjan halni.

Ha megteremtette a saját vízfogyasztásának m?szaki feltételeit, elkezdhet “takarékoskodni“ a vízzel, így a saját „vízkreditjét” eladhatja mondjuk egy Indiában m?köd? amerikai digitális adatközpontnak, amely éhbérért dolgoztat helyieket és még a környezet terhelését víz, áram) is áthárítja a helyiekre a bagóért megvett „vízkreditekkel”.

A „vízkrediteknek” pedig kialakul a piaca, és az indiai „vízkredit t?zsde” - na, az vajon kiknek a kezébe van ? Nem, egyáltalán nem az indiaiak, a cseremiszek vagy az izlandiak kezében. Hanem kizárólag a multik birtokolják.

És ami most Indiában megkezdte m?ködését, percekben belül m?ködni fog Európában is. És akkor ismét el?vehetjük Csokonait...

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló